

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: J. Š.
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Čižmárovou
se sídlem Haštalská 760/27, Praha 1

proti

žalované: **Rektorka Vysoké školy ekonomické v Praze**
se sídlem nám. Winstona Churchilla 1938/4, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31.1.2017 č.j. 28/9011/2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobce proti třem rozhodnutím Vysoké školy ekonomické v Praze (dále jen „povinný subjekt“ nebo „VŠE“) ze dne 27. 12. 2016 č.j. 9017/I/461A-160/16, č.j. 9017/I/461B-161/16 a č. j. 9017/I/461C-162/16 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“), jimiž byly odmítnuty jeho žádosti o poskytnutí informací.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobce podal dne 13. 12. 2016 tři samostatné žádosti o poskytnutí informací vztahujících se k osobě p. M. E., a to konkrétně data, kdy jmenovaný skládal na Vysoké škole ekonomické v Praze státní závěrečnou zkoušku, o jaký typ státní závěrečné zkoušky šlo, a pokud je takových dat více,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

uvedení všech (žádost č. 1), dále požadoval seznam členů zkušební komise, před kterou jmenovaný státní závěrečnou zkoušku skládal (žádost č. 2) a poskytnutí informace o názvu diplomové práce, kterou jmenovaný na VŠE obhajoval (žádost č. 3). Povinný subjekt rozhodl prvostupňovými rozhodnutími o odmítnutí všech tří žádostí, což odůvodnil tím, že požadované informace jsou osobními údaji, které bez souhlasu dotčené osoby nemohou být třetí osobě poskytnuty. Žalobce podal proti prvostupňovým rozhodnutím tři obsahově shodná odvolání, v nichž argumentoval tím, že v nastalém střetu mezi ústavním právem na ochranu soukromí (čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) a ústavním právem na informace (čl. 17 odst. 4 a 5 Listiny základních práv a svobod) by omezení práva na informace mělo být vykládáno restriktivně. Poskytnutí požadovaných informací dle názoru žalobce nelze odmítnout, neboť průběh státní zkoušky a vyhlášení výsledků jsou, stejně jako obhajoba diplomové práce, ze zákona veřejné. Žalovaná se však po posouzení odvolání ztotožnila s argumentací uvedenou v prvostupňových rozhodnutích, tedy že informace žalobci nelze poskytnout z důvodu ochrany osobních údajů. Samotný údaj, zda M. E. skládal na VŠE státní závěrečnou zkoušku, je osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) a stejný závěr platí i pro ostatní požadované údaje. Jejich poskytnutí třetí osobě je zpracováním osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) téhož zákona, ke kterému není povinný subjekt dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů oprávněn bez souhlasu dotčené osoby. Obdobné pak platí pro případnou diplomovou práci, pokud nespadá do kategorie diplomových prací, na něž se vztahuje povinnost zveřejnění dle § 47b zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Žalovaná nesouhlasí s argumentací žalobce, že poskytnutí předmětných údajů nemůže být odmítnuto proto, že jak státní zkouška, tak obhajoba diplomové práce probíhají veřejně. Nesdílí jeho názor, že údaje jednou zákonným způsobem zveřejněné nepožívají nadále žádné ochrany jako osobní údaje. Ačkoliv lze žalobci přisvědčit, že režim veřejnosti je pro konání státních zkoušek a obhajob kvalifikačních prací skutečně stanoven za účelem naplnění principu transparentnosti vysokoškolského prostředí, nelze dle žalované současně nevidět rozdíl mezi tímto režimem a požadavkem na trvalou veřejnou dostupnost všech údajů, které jsou fakticky veřejné v okamžiku konání státní zkoušky či obhajoby kvalifikační práce. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011 č.j. 2 As 21/2011 – 166. Závěrem uvedla, že v posuzovaném případě musí žalobcovo ústavně zaručené právo na informace ustoupit ústavou zaručenému právu na soukromí dotčené osoby. Z podání žalobce nevyplynul žádný jiný důvod, proč by právo na soukromí třetí osoby mělo být prolomeno, než žalobcův soukromý zájem konzumovat své právo na informace. Opačný závěr by byl implikací stěžejí obhajitelné teze, že právo na informace má vždy přednost před právem na ochranu soukromí.

3. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal prohlášení nicotnosti napadeného rozhodnutí, případně toho, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvostupňová. Nicotnost napadeného rozhodnutí dovozuje žalobce z věcné nepřislusnosti žalované (k vydání napadeného rozhodnutí). Poukazuje na to, že podle § 87 písm. l) zákona o vysokých školách plní úkoly nadřízeného správního orgánu vysokých škol ve správním řízení vedeném v rámci výkonu státní správy Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

4. Dále namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo porušeno jeho právo na informace zaručené v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, jakož i zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). V předmětné věci jde o střet práva na ochranu osobních údajů zakotveného v čl. 17 odst. 4 a 5 Listiny základních práv a svobod a práva na informace. V této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998 sp. zn. IV. ÚS 154/97 a uvedl, že při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, je s přihlédnutím k okolnostem každého případu potřeba zvážit, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým. Poukázal také na ustanovení § 46 odst. 3, § 53 a § 47b odst. 1, 2 a 3 zákona o vysokých školách a uvedl, že veřejnost státní závěrečné zkoušky, jakož i obhajoby diplomové práce, byla zakotvena i v předchozích právních předpisech upravujících vysokoškolské studium. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu je každé omezení poskytování informací třeba vykládat restriktivním způsobem. Žalobce žádal o poskytnutí informací, které již byly zveřejněny formou veřejnosti státní závěrečné zkoušky, tedy jsou určitým způsobem veřejně dosažitelné. Jejich zveřejnění také dle žalobce za běžných okolností nepředstavuje pro dotčenou osobu žádnou újmu - nedotýkají se výsostně intimního nebo osobního prostoru a nejde o citlivý údaj dle § 4 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů.
5. K poukazu žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011 č.j. 2 As 21/2011 – 166 žalobce uvedl, že žalovaná z něj účelově vytrhuje pouze jeho část, avšak uvedený rozsudek v celkovém kontextu podporuje žalobce. Vyjádřil také své přesvědčení, že s ohledem na nutnost vyvažování ústavně zaručených práv na ochranu osobních údajů a na informace s přihlédnutím k povaze požadovaných informací, jakož i k požadavku restriktivního výkladu omezení poskytování informací mu měly být požadované informace poskytnuty, což potvrzuje i § 47b zákona o vysokých školách týkající se zveřejňování diplomových prací, přestože nabyl účinnosti až 1. 1. 2006. Účelem veřejnosti státní závěrečné zkoušky včetně obhajoby diplomové práce je zajištění jejího řádného průběhu prostřednictvím možné kontroly, a to včetně kontroly, zda určitá osoba závěrečnou zkoušku skutečně vykoná. Jde o výraz transparentnosti a otevřenosti vysokoškolského prostředí. K tomu pak dále přistupuje skutečnost, že M. E. je veřejně činnou osobou, opakovaně působí ve veřejných funkcích. Působil například na Ministerstvu průmyslu a obchodu či na ČVUT jako poradce rektora a projektový manažer. Jeho působení bylo podle žalobce často kontroverzní, vzbuzující pochybnosti o řádném výkonu funkcí. Čelil trestnímu oznámení pro korupci a byl pravomocně odsouzen za daňový únik. Podle životopisů, které předkládal, měl vystudovat VŠE, přičemž ohledně této skutečnosti panují nejasnosti. Žalobce závěrem dodal, že je novinář působící v časopise R. a působení M. E. sleduje.
6. Ve vyjádření k žalobě žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ohradila se proti námitce své funkční nepříslušnosti, přičemž konstatovala, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy je dle § 87 odst. 1 písm. l) zákona o vysokých školách nadřízeným správním orgánem VŠE pouze ve správních řízeních vedených v rámci výkonu státní správy. Poskytování informací o vlastní vzdělávací činnosti dle zákona o poskytování informací výkonem státní správy jistě není. Dále uvedla, že trvá na názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a zopakovala v něm uvedenou argumentaci. Žalovaná si je dobře vědoma střetu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalobcova práva na informace a práva na soukromí dotčené osoby, stejně jako své povinnosti posoudit, kterému právu zde náleží vyšší stupeň ochrany. V daném případě vyhodnotila právo třetí osoby na ochranu soukromí jako vyšší zájem a odmítla žalobci informace poskytnout. Své stanovisko konzultovala také s Úřadem pro ochranu osobních údajů, který sdělením ze dne 22. 11. 2016 správnost daného závěru potvrdil. Žalovaná nesouhlasí s argumentací žalobce, podle níž předmětným údajům poskytnutá ochrana nenáleží, protože byly v minulosti, například v průběhu konání státní závěrečné zkoušky a obhajoby diplomové práce, veřejně dostupné. Akceptace uvedené argumentace by vedla k absurdním závěrům, kdy by ochrana nenáležela podstatnému okruhu osobních údajů, o jejichž ochraně nemůže být pochyb. K námitce žalobce, že se v případě p. E. jedná o veřejně činnou osobu, žalovaná podotkla, že tuto skutečnost považovat za notorietu. Žalobce ji v průběhu správního řízení neuvedl, takže žalovaná ji při rozhodování nemohla zohlednit. Žalovaná souhlasí s tvrzením, že uvedená okolnost by měla být vzata v potaz při poměrování obou ústavou zaručených práv, přičemž žadateli o informace v takovém případě rovněž svědčí § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Ani poté by však žalovaná nebyla subjektem povinným takové informace poskytnout. Ze stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 1/2007, které se mimo jiné opírá o nález Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005 sp. zn. I. ÚS 453/03, dle žalované plyne, že povinným subjektem, který by případně měl informace o vzdělání dotčené osoby poskytnout, je subjekt, u něhož dotčená osoba vykonává veřejnou činnost, nikoliv žalovaná.

7. V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že žalovaná dostatečně neposoudila střet práva na ochranu soukromí a práva na informace, resp. tento střet neposoudila ze všech aspektů, ve vzájemných souvislostech a neprovedla vyvažování práv. Nezabývala se povahou požadovaných informací, mimo zjednodušeného konstatování, že informace jednou zveřejněné nepozbývají ochrany. Argumentace žalobce však směřovala k tomu, že jde o velmi důležitý aspekt při hodnocení povahy informací a následně střetu práv, který je potřeba hodnotit v dalších souvislostech. Žalobce poté v replice zopakoval žalobní argumentaci stran případného vzniku újmy na straně dotčené osoby a uvedl, že při podání předmětných žádostí o informace o věci telefonicky dlouze hovořil se zástupcem žalované. Ta tedy věděla, za jakým účelem jsou informace požadovány. Z jeho kontaktních údajů je pak patrné, že je novinářem. Možnost kontroly, zda určitá osoba vykonala státní závěrečnou zkoušku včetně obhajoby diplomové práce, stejně jako to, aby vysokoškolské prostředí bylo transparentní a otevřené, je ve veřejném zájmu. Následně žalobce zopakoval svou žalobní argumentaci stran judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou odkazuje žalovaná, a ke zmíněnému stanovisku Úřadu pro ochranu osobních údajů uvedl, že není z hlediska probíhajícího sporu podstatné. Dodal, že podle judikatury Ústavního soudu je třeba každé omezení poskytování informací vždy vykládat restriktivním způsobem. Žalobce má za to, že odrazem jeho stanovisek je i změna právní úpravy obsažená v § 47b zákona o vysokých školách.
8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Podle § 1 zákona o svobodném přístupu k informacím tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

Podle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.

Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,

- a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,
- b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,
- c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,
- d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
- e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,

- f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,
- g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.

Podle § 47b odst. 1 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1.1.2006 vysoká škola nevýdělečně zveřejňuje disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce, u kterých proběhla obhajoba, včetně posudků oponentů a výsledku obhajoby prostřednictvím databáze kvalifikačních prací, kterou spravuje. Způsob zveřejnění stanoví vnitřní předpis vysoké školy.

Podle § 47b odst. 3 zákona o vysokých školách ve znění účinném od 1.1.2006 platí, že odevzdáním práce autor souhlasí se zveřejněním své práce podle tohoto zákona, bez ohledu na výsledek obhajoby.

Podle § 53 odst. 1 zákona o vysokých školách státní zkouška se koná před zkušební komisí; průběh státní zkoušky a vyhlášení výsledku jsou veřejné.

9. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Napadené rozhodnutí není nicotné z důvodu věcné nepřislušnosti žalované k jeho vydání s ohledem na § 87 písm. l) zákona o vysokých školách, jak se žalobce mylně domnívá. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy je odvolacím orgánem pouze v těch případech, kdy veřejná vysoká škola rozhoduje při výkonu státní správy. Při rozhodování ve věcech samosprávy, mezi něž spadá také rozhodování o žádostech o informace zpracováváné podle zákona o vysokých školách, však tato instanční podřízenost neplatí a rozhodování musí ve všech stupních správního řízení zůstat v oblasti veřejné vysoké školy. K této otázce se jednoznačně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015 č.j. 1 As 80/2015 – 39: „*Tomuto odpovídá i systematika zákona o vysokých školách. Tento zákon v části IX nazvané Státní správa obsahuje § 87 písm. l), dle kterého ministerstvo plní úkoly nadřízeného správního orgánu vysokých škol ve správním řízení. Již z názvu rubriky je zřejmé, že toto ustanovení se vztahuje pouze na oblast výkonu státní správy, jakožto opaku výkonu samosprávy. Tomu odpovídá i § 87 písm. k) zákona o vysokých školách, dle kterého ministerstvo v souladu s tímto zákonem řídí vysoké školy při výkonu státní správy. Naopak ve věcech samosprávy je právě s ohledem na nutnost zachování samosprávy veřejné vysoké školy nezbytné, aby celé správní řízení provedla sama vysoká škola bez ingerence státní moci. Připuštění pravomoci státních orgánů rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí veřejné vysoké školy ve věcech samosprávy by popíralo jak výše uvedenou systematiku zákona o vysokých školách, tak i samotný samosprávný charakter veřejných vysokých škol.*“ Na základě tohoto rozlišení se pak Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, který orgán je odvolacím orgánem ve věcech poskytování informací při výkonu samosprávy, a dospěl k závěru, že „*odvolacím orgánem ve věcech poskytování informací vztahujících se k samosprávné působnosti veřejných vysokých škol je rektor.*“ Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaná v dané věci rozhodovala jako věcně i funkčně příslušný orgán.
11. Soud neshledal opodstatněnými ani žalobní tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V rámci jejich posouzení se nejprve zabýval povahou požadovaných informací

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

a dospěl k závěru, že se ve všech případech jedná o osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Podle tohoto ustanovení je osobním údajem *jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů*, přičemž subjekt údajů se považuje za určený či určitelný tehdy, když lze *subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu*. Soud na okraj podotýká, že obdobnou definici pojmu osobní údaje obsahuje i nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů). Podle čl. 4 odst. 1 se pro účely tohoto nařízení „osobními údaji“ rozumí *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby;*

12. Pod zákonnou definici osobního údaje zakotvenou v § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je nutno podřadit nejen informaci o tom, kdy konkrétní fyzická osoba (určená samotným žalobcem uvedením jména, příjmení a data narození) skládala na VŠE státní závěrečnou zkoušku a o jaký typ zkoušky se jednalo (tedy zda se jednalo o zkoušku bakalářskou, magisterskou či jinou), ale též informaci o jménech a příjmeních členů zkušební komise přítomných u takové zkoušky a rovněž název diplomové práce, kterou dotčená osoba (určený subjekt údajů) na VŠE obhajovala. Žalovaná v napadeném rozhodnutí právem konstatovala, že poskytnutí žalobcem požadovaných údajů (informací) by bylo zpracováním osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, k němuž nebyla dle § 5 odst. 2 téhož zákona oprávněna bez souhlasu dotčené osoby, neboť na danou situaci nedopadá žádná z výjimek uvedených v předmětném ustanovení. S tímto posouzením věci ze strany žalované, které je dostatečně komplexní a především souladné se zákonem, se soud bezezbytku ztotožňuje. Poskytnutí požadovaných informací žalobci by bylo v rozporu s ustanovením § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. s ustanovením § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, podle kterého správce může zpracovávat osobní údaje zásadně pouze se souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu je může zpracovávat jen při splnění zákonem stanovených výjimek. Soud k tomu dodává, že ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, jakož i ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, dopadá na jakékoliv osobní údaje, nikoliv pouze na citlivé osobní údaje.

13. Právo na přístup k informacím není bezbřehé a neomezené; poskytnutí informací se lze na povinném subjektu domáhat pouze při splnění podmínek upravených zákonem o svobodném přístupu k informacím, jenž v souladu s článkem 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod stanoví podmínky a provedení tohoto ústavně garantovaného práva. Jednou z těchto podmínek, která dopadá na informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, je podmínka souladu jejich poskytnutí s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, mezi něž samozřejmě patří zákon o ochraně osobních údajů. Tento právní předpis musí povinný subjekt při poskytování informací majících charakter osobních údajů bezvýhradně respektovat.

14. Soud nesdílí přesvědčení žalobce, že informace jednou „zveřejněné“ v průběhu státní závěrečné zkoušky a obhajoby kvalifikační práce již dále nepožívají ochrany. Soud se v tomto směru ztotožňuje s argumentací žalované, že samotný fakt, že státní závěrečné zkouška a obhajoba kvalifikační práce jsou konány veřejně, nečiní informace v podobě osobních údajů „zveřejněné“ v jejich průběhu natrvalo veřejnými a volně přístupnými komukoliv. Osobní údaje, které jsou zveřejněny v průběhu veřejného konání státní závěrečné zkoušky či obhajoby kvalifikační práce, neztrácejí charakter osobních údajů a povinný subjekt je při každém jejich dalším zpracování v budoucnu nadále povinen respektovat omezení, která vyplývají ze zákona o ochraně osobních údajů. Správnost tohoto závěru potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011 č.j. 2 As 21/2011 – 166, kterého se oba účastníci řízení dovolávají. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že *„nesdílí názor stěžovatele, že údaje zveřejněné v soudním řízení již nadále vůbec nemohou požívat ochrany jako osobní údaje, a může s nimi proto být libovolně nakládáno. Je totiž třeba vždy bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Je tak jistě kvalitativně jiná situace u osobních až intimních údajů, týkajících se osoby poškozeného (vyostřeně řečeno, např. týraného dítěte či znásilněné ženy) a naopak pravomocně odsouzeného pachatele trestného činu. Navíc, citovaným čl. 96 odst. 2 Ústavy stanovená veřejnost vyhlášení rozsudku je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací, v tomto rozsudku obsažených. Jestliže totiž smyslem a plně legitimním důvodem veřejnosti vyhlášení rozsudků je transparentnost justice a preventivní působení práva, nelze z toho fakticky dovozovat, že by tyto rozsudky měly sloužit současně třeba i jako prostředky ke skandalizaci či dehonestaci dotčených osob.“* Z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že samotná skutečnost, že v určitém momentu došlo ke zveřejnění některých osobních údajů, neznamená, že takové údaje již nadále nepožívají ochrany, kterou zákon osobním údajům poskytuje.
15. Jak v žalobě konstatoval sám žalobce, účelem veřejnosti státní závěrečné zkoušky včetně obhajoby diplomové práce je zajištění jejího *řádného průběhu* prostřednictvím možné kontroly, a to včetně kontroly, zda určitá osoba závěrečnou zkoušku skutečně vykoná. Státní závěrečná zkouška a obhajoba diplomové práce je veřejná právě proto, aby se jí mohli účastnit (a kontrolovat její průběh) případní zájemci z řad veřejnosti. Kontrolu řádného průběhu státní závěrečné zkoušky a obhajoby diplomové práce je z logiky věci možné vykonávat pouze v době, kdy tyto probíhají. Poté, co státní závěrečná zkouška či obhajoba diplomové práce proběhla, byl výše zmíněný účel jejich veřejnosti naplněn. Dovolávat se s odstupem několika měsíců či dokonce řady let toho, že požadované informace byly přece krátkodobě dostupné v průběhu veřejné státní závěrečné zkoušky či obhajoby diplomové práce, je dle názoru soudu jednáním, které je v rozporu s výše uvedeným účelem veřejnosti státní závěrečné zkoušky a obhajoby diplomové práce. Snaha domoci se touto cestou ex post informací týkajících se samosprávné činnosti veřejné vysoké školy a jejího konkrétního studenta, k nimž již žadatel (ani nikdo jiný z řad veřejnosti) nemá přístup, je zároveň zneužitím transparentnosti a otevřenosti vysokoškolského prostředí.
16. Tvrzení žalobce, že informace, o které žádal, již byly zveřejněny formou veřejnosti státní závěrečné zkoušky, a tedy jsou určitým způsobem veřejně dosažitelné, se nezakládá na pravdě. Pokud by požadované informace skutečně byly (stále) veřejně dosažitelné, žalobce,

jenž o sobě tvrdí, že je novinář, by si je snadno z veřejně dostupných zdrojů vyhledal. To, že po jistou krátkou dobu měla veřejnost možnost přístupu k určitým informacím, které mají charakter osobních údajů (ať již se jedná o informace, které zazněly při ústním jednání či hlavním líčení před soudem, nebo o informace dostupné v průběhu státní závěrečné zkoušky včetně obhajoby diplomové práce), ještě neznamená, že tytéž informace se stávají natrvalo veřejně dosažitelnými a přístupnými všem bez jakýchkoliv omezení.

17. Ustanovení § 47b zákona o vysokých školách, jímž žalobce rovněž argumentuje, sice vtělilo do zákona povinnost zveřejňování závěrečných prací, u nichž proběhla obhajoba, a to včetně jejich posudků, avšak stalo se tak až s účinností od 1. 1. 2006. Jelikož v souvislosti s tímto ustanovením nebylo přijato žádné přechodné ustanovení, jež by se týkalo závěrečných prací, u nichž proběhla obhajoba před uvedeným datem, je nutno konstatovat, že uvedená povinnost vznikla veřejným vysokým školám až od momentu nabytí účinnosti předmětné novely zákona o vysokých školách, a totéž platí i pro fikci souhlasu studentů se zveřejněním své práce. Byla-li tedy diplomová práce obhájena dříve, než zmíněná právní úprava nabyla účinnosti, může vysoká škola název diplomové práce konkrétního studenta poskytnout žadateli o informace jen tehdy, má-li k tomu souhlas jejího autora.
18. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit v tom, že daný spor je střetem práva na ochranu soukromí a práva na informace, přičemž v souladu s judikaturou Ústavního soudu je třeba každé omezení poskytování informací vykládat restriktivně. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že *„v posuzovaném případě musí žadatelovo ústavou zaručené právo na informace ustoupit ústavou zaručenému právu na soukromí dotčené osoby. Z žadatelových podání nevyplývá žádný jiný důvod, proč by právo na soukromí třetí osoby mělo být prolomeno, než žadatelův soukromý zájem konzumovat své právo na informace. Opačný závěr by byl implikací stěžejní obhajitelné teze, že právo na informace má vždy přednost před právem na ochranu soukromí.“* Uvedené zdůvodnění a „poměrování“ v opozici stojících základních práv provedené ze strany žalované je sice poněkud úsporné, ale v kontextu celého případu zcela dostačující. Argumentoval-li žalobce v žalobě tím, že dotčená osoba (M. E.) je osobou veřejně činnou, nelze než konstatovat, že tuto informaci žalobce v žádostech adresovaných povinnému subjektu neuvedl, stejně jako v nich neuvedl, že jej novinářem. Jeho argumentace v replice, že výše uvedené povinnému subjektu sdělil v dlouhém telefonickém rozhovoru, je toliko ničím neprokázaným tvrzením. Nadto je třeba přisvědčit názoru žalované uvedenému ve vyjádření k žalobě, že v případě veřejně činné osoby žalobce mohl žádat o informace mající charakter osobních údajů, na které dopadá výjimka zakotvená v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů (jedná se o osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení), avšak žádost o jejich poskytnutí měl adresovat instituci, pro niž dotčená osoba veřejnou nebo úřední činnost vykonává, a nikoliv vysoké škole.
19. Akceptovat nelze ani tvrzení žalobce, že skutečnost, že je novinářem, je možné dovodit z e-mailové adresy, ze které povinnému subjektu předmětné žádosti zaslal. Je obecně známo, že pravidla pro vytvoření e-mailové adresy jsou velmi liberální, přičemž samotná e-mailová adresa nemá naprosto žádnou vypovídací hodnotu, pokud jde o povolání osoby, která tuto adresu užívá. Žalobce v podaných žádostech o poskytnutí informací neuvedl, že je novinářem, ani to, za jakým účelem předmětné informace požaduje. Uvedení těchto

skutečností sice není zákonnou povinností žadatele o informace, pokud tak ovšem neučiní, nemůže se následně v řízení před soudem dovolávat toho, že o předmětné informace žádal z titulu „hlídacího psa demokracie“.

20. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu